

31991L0156

L 78/32

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

26.3.1991

DYREKTYWA RADY
z dnia 18 marca 1991 r.
zmieniająca dyrektywę 75/442/EWG w sprawie odpadów
(91/156/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 130s,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 75/442/EWG ⁽⁴⁾ ustanowiła zbiór reguł wspólnotowych w sprawie unieszkodliwiania odpadów; reguły te muszą zostać zmienione w celu uwzględnienia doświadczeń zebranych przez Państwa Członkowskie w czasie wykonywania niniejszej dyrektywy; zmiany jako podstawę przyjmują zapewnienie wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego;

w swojej rezolucji z dnia 7 maja 1990 r. w sprawie polityki dotyczącej odpadów ⁽⁵⁾ Rada podjęła się wprowadzenia zmian do dyrektywy 75/442/EWG;

w celu poprawy skuteczności gospodarki odpadami we Wspólnocie, potrzebna jest wspólna terminologia oraz definicja pojęcia odpadów;

w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego, Państwa Członkowskie muszą, oprócz podejmowania działań celem zapewnienia odpowiedzialnego unieszkodliwiania oraz odzyskiwania odpadów, podejmować środki celem ograniczenia produkcji odpadów, w szczególności przez wspieranie czystych technologii oraz produktów nadających się do recyklingu i ponownego użycia, biorąc pod uwagę istniejące lub potencjalne możliwości, jakie stwarza rynek w zakresie odzyskanych odpadów;

ponadto wszelkie różnice między przepisami prawnymi Państw Członkowskich w sprawie unieszkodliwiania i odzyskiwania odpadów, mogą wpływać na jakość środowiska naturalnego oraz zakłócać funkcjonowanie rynku wewnętrznego;

pożądane jest sprzyjanie recyklingowi odpadów i ponownego wykorzystywania odpadów jako surowców; niezbędne może być przyjęcie szczególnych przepisów dotyczących odpadów nadających się do ponownego wykorzystania;

istotne jest dla Wspólnoty jako całości istotne jest, uzyskanie samowystarczalności w zakresie unieszkodliwiania odpadów oraz pożądane jest, aby każde Państwo Członkowskie dążyło do osiągnięcia tego rodzaju samowystarczalności;

w celu osiągnięcia wspomnianych wyżej celów, w Państwach Członkowskich powinny sporządzać plany gospodarki odpadami;

przemieszczanie odpadów powinno być ograniczone, a Państwa Członkowskie mogą podejmować niezbędne środki do osiągnięcia tego celu w ramach swoich planów gospodarki;

⁽¹⁾ Dz.U. C 295 z 19.11.1988, str. 3 oraz Dz.U. C 326 z 30.12.1989, str. 6.

⁽²⁾ Dz.U. C 158 z 26.6.1989, str. 232, oraz opinia wydana dnia 22 lutego 1991 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. C 56 z 6.3.1989, str. 2.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 47.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 122 z 18.5.1990, str. 2.

w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony oraz skutecznej kontroli, niezbędne jest zatwierdzanie i kontrola przedsiębiorstw zajmujących się unieszkodliwianiem oraz odzyskiwaniem odpadów;

z zastrzeżeniem niektórych warunków oraz pod warunkiem, że są one zgodne z wymogami ochrony środowiska naturalnego, niektóre przedsiębiorstwa samodzielnie przetwarzające odpady własne lub dokonujące ich odzysku mogą zostać zwolnione z obowiązku uzyskania zezwolenia; przedsiębiorstwa takie powinny podlegać rejestracji;

w celu umożliwienia monitorowania odpadów, od momentu ich produkcji do ostatecznego usunięcia, inne przedsiębiorstwa zajmujące się odpadami, takie jak punkty zbierania odpadów, przetwórcy oraz pośrednicy handlowi, powinny także podlegać wymogowi zezwolenia lub rejestracji oraz odpowiedniej kontroli;

należy powołać komitet wspierający Komisję w wykonywaniu niniejszej dyrektywy oraz w dostosowaniu jej przepisów do postępu naukowego oraz technicznego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 75/442/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuły 1—12 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 1

Do celów niniejszej dyrektywy:

a) »odpady« oznaczają wszelkie substancje lub przedmioty należące do kategorii określonych w załączniku I, które ich posiadacz usuwa, zamierza usunąć, lub do których usunięcia został zobowiązany.

Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, nie później niż do dnia 1 kwietnia 1993 r. sporządzi wykaz odpadów należących do kategorii wymienionych w załączniku I. Wykaz ten będzie okresowo poddawany przeglądowi oraz, w razie konieczności, zmieniany zgodnie z tą samą procedurą;

b) »producent« oznacza dowolny podmiot, którego działalność obejmuje produkcję odpadów (»producent pierwotny«) i/lub dowolny podmiot zajmujący się przetwarzaniem wstępnym, mieszaniami bądź innymi czynnościami prowadzącymi do zmiany postaci lub składu tych odpadów;

c) »posiadacz« oznacza producenta odpadów lub osobę fizyczną lub prawną, do której one należą;

d) »gospodarka« oznacza zbieranie, transportowanie, odzyskiwanie oraz unieszkodliwianie odpadów, łącznie z nadzorem nad tego rodzaju działaniami, jak również późniejsze postępowanie z miejscami unieszkodliwiania odpadów;

e) »unieszkodliwianie« oznacza wszelkie działania przewidziane w załączniku II A;

f) »odzyskiwanie« oznacza wszelkie działania przewidziane w załączniku II B;

g) »zbieranie« oznacza gromadzenie, sortowanie, i/lub mieszanie odpadów do celów ich transportowania.

Artykuł 2

1. Z zakresu niniejszej dyrektywy wyłącza się:

- a) wyziewy gazowe do atmosfery emitowane do powietrza;
- b) w przypadku gdy są one już objęte inną legislacją:
 - i) odpady radioaktywne;
 - ii) odpady wynikające z poszukiwania, wydobywania, przetwarzania oraz składowania zasobów mineralnych oraz działalności odkrywkowej;
 - iii) zwłoki zwierzęce oraz następujące odpady z rolnictwa: odchody, oraz inne naturalne nieszkodliwe substancje stosowane w gospodarce rolnej;
 - iv) wody ściekowe, z wyjątkiem odpadów w postaci płynnej;
 - v) zdetonowane materiały wybuchowe.

2. Szczególne przepisy dotyczące konkretnych przypadków lub uzupełniające przepisy niniejszej dyrektywy w sprawie gospodarki poszczególnymi kategoriami odpadów mogą zostać ustanowione w drodze dyrektyw szczegółowych.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie podejmują odpowiednie środki celem wspierania:

- a) po pierwsze, zapobiegania lub ograniczania produkcji odpadów oraz ich szkodliwości, w szczególności przez:
 - rozwój czystych technologii, bardziej oszczędnych jeżeli chodzi o wykorzystanie przez nie zasobów naturalnych,
 - rozwój techniczny oraz wprowadzanie do obrotu produktów, zaprojektowanych tak, aby nie przyczyniać się lub przyczyniać się w możliwie najmniejszym stopniu przez sposób ich wytwarzania, wykorzystanie lub ostateczne unieszkodliwianie do wzrostu ilości odpadów lub ich szkodliwości oraz zagrożeń związanych z zanieczyszczeniami,
 - rozwoju właściwych technik ostatecznego unieszkodliwiania substancji niebezpiecznych zawartych w odpadach przeznaczonych do odzysku;

b) po drugie:

- i) odzyskiwania odpadów w drodze recyklingu, ponownego wykorzystania, regeneracji lub dowolnego innego procesu, w celu uzyskania surowców wtórnych; lub
- ii) wykorzystania odpadów jako źródła energii.

2. Z wyjątkiem przypadków, gdy stosuje się dyrektywę Rady 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i uregulowań

technicznych (*), Państwa Członkowskie powiadają Komisję o wszelkich środkach, które zamierzają podjąć w celu osiągnięcia celów wymienionych w ust. 1. Komisja powiadamia pozostałe Państwa Członkowskie oraz komitet określony w art. 18 o takich środkach.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, że odpady są odzyskiwane lub unieszkodliwiane bez zagrażania zdrowiu ludzkiemu oraz bez stosowania procesów lub metod, które mogłyby szkodzić środowisku naturalnemu, w szczególności:

- bez zagrożenia dla wody, powietrza, gleby, roślin i zwierząt,
- bez powodowania uciążliwości przez hałas lub zapachy,
- bez negatywnych skutków dla terenów wiejskich oraz w miejsc o szczególnym znaczeniu.

Państwa Członkowskie podejmują także niezbędne środki zakazujące porzucania, wysypywania lub niekontrolowanego unieszkodliwiania odpadów.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie, we współpracy z innymi Państwami Członkowskimi w przypadku gdy jest to niezbędne lub zalecane, podejmują właściwe środki w celu stworzenia odpowiedniej zintegrowanej sieci urządzeń do unieszkodliwiania odpadów, uwzględniając najlepsze dostępne technologie nieobejmujące nadmiernych kosztów. Sieć musi umożliwiać Wspólnocie jako całości samowystarczalność w zakresie unieszkodliwiania odpadów, a Państwom Członkowskim stopniowe osiągnięcie tego celu indywidualnie, biorąc pod uwagę warunki geograficzne lub potrzebę specjalistycznych urządzeń dla niektórych typów odpadów.

2. Sieć musi także umożliwiać unieszkodliwianie odpadów w jednym z najbliższych urządzeń, za pomocą najodpowiedniejszych metod i technologii w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego oraz zdrowia publicznego.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie ustanawiają lub wyznaczają właściwe organy lub władze odpowiedzialne za wykonanie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 7

1. W celu osiągnięcia celów określonych w art. 3, 4 i 5, właściwe władze określone w art. 6, zobowiązane są do możliwie jak najszybszego sporządzenia co najmniej jednego planu gospodarki odpadami. Plany takie odnoszą się w szczególności do:

- typu, ilości oraz pochodzenia odpadów przeznaczonych do odzysku lub usunięcia,
- ogólnych wymogów technicznych,
- wszelkich szczegółowych uzgodnień dotyczących określonych rodzajów odpadów,
- odpowiednich miejsc lub urządzeń do unieszkodliwiania.

Plany te mogą przykładowo obejmować:

- osoby fizyczne lub prawne upoważnione do prowadzenia gospodarki odpadami,
- szacowane koszty odzyskiwania i unieszkodliwiania,
- właściwe środki mające na celu wspieranie racjonalizacji zbierania, sortowania oraz przetwarzania odpadów,

2. Państwa Członkowskie współpracują, gdzie właściwe, z pozostałymi Państwami Członkowskimi oraz Komisją, w celu sporządzania takich planów. Powiadają o tym Komisję.

3. Państwa Członkowskie mogą podjąć środki niezbędne w celu zapobieżenia przemieszczeniu odpadów, które nie są zgodne z planami gospodarki. Powiadają one Komisję i Państwa Członkowskie o wszelkich takich środkach.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby każdy posiadacz odpadów:

- przekazywał odpady prywatnemu lub państwowemu punktowi zbierania odpadów bądź przedsiębiorstwu, które wykonują czynności wymienione w załączniku II A lub B, lub
- odzyskiwał lub unieszkodliwiał je na własną rękę zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 9

1. Do celów wykonania art. 4, 5 i 7, wszelkie zakłady lub przedsiębiorstwa, które wykonują czynności określone w załączniku II A muszą uzyskać zezwolenie od właściwych władz określone w art. 6.

Zezwolenie takie obejmuje:

- rodzaje oraz ilości odpadów,
- wymogi techniczne,
- środki bezpieczeństwa, które mają być zastosowane,
- miejsce unieszkodliwiania,
- metodę przetwarzania.

2. Zezwolenia mogą być udzielane na czas określony, mogą być odnawialne, mogą podlegać warunkom i zobowiązaniom, a w szczególności, jeśli zamierzona metoda unieszkodliwiania jest niedopuszczalna z punktu widzenia ochrony środowiska naturalnego, można odmówić ich udzielenia.

Artykuł 10

Do celów wykonania art. 4, każdy zakład lub przedsiębiorstwo wykonujące czynności określone w załączniku II B, musi uzyskać zezwolenie.

Artykuł 11

1. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy Rady 78/319/EWG z dnia 20 marca 1978 r. w sprawie odpadów toksycznych i niebezpiecznych (*), ostatnio zmienionej Aktem Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii, następujące podmioty mogą być zwolnione z wymogu uzyskania zezwolenia nałożonego przepisami art. 9 lub art. 10:

a) przedsiębiorstwa lub zakłady unieszkodliwiające swoje odpady we własnym zakresie w miejscu ich produkcji;

oraz

b) przedsiębiorstwa lub zakłady wykonujące czynności odzyskiwania odpadów.

Niniejsze zwolnienie stosuje się wyłącznie:

— jeśli właściwe władze przyjęły ogólne zasady dotyczące każdego rodzaju działalności ustanawiające rodzaje i ilości odpadów oraz warunki, na podstawie których dana działalność może być zwolniona z wymogu uzyskania zezwolenia,

oraz

— jeśli rodzaje i ilości odpadów oraz metody unieszkodliwiania lub odzyskiwania są takie, że pozwalają na spełnienie warunków nałożonych przepisami art. 4.

2. Przedsiębiorstwa lub zakłady określone w ust. 1 zostają zarejestrowane przez właściwe władze.

3. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o ogólnych zasadach przyjętych na mocy ust. 1.

Artykuł 12

Przedsiębiorstwa lub zakłady, które zawodowo zajmują się zbieraniem lub transportowaniem odpadów lub organizujące unieszkodliwianie lub odzyskiwanie odpadów w imieniu innych podmiotów (sprzedawcy, pośrednicy) i nie podlegające wymogowi uzyskania zezwolenia, rejestrowane są przez właściwe władze.

Artykuł 13

Przedsiębiorstwa lub zakłady wykonujące czynności, określone w art. 9-12 podlegają odpowiednim okresowym kontrolom właściwych władz.

Artykuł 14

Wszystkie przedsiębiorstwa lub zakłady określone w art. 9 i 10:

— prowadzą rejestr ilości, charakteru, pochodzenia oraz, gdzie właściwe, miejsca przeznaczenia, częstotliwości zbierania, sposobu transportu oraz metody przetwarzania odpadów określonych w załączniku I oraz prowadzą czynności, określonych w załączniku II A lub B,

— na żądanie właściwych władz udostępniają informacje określone w art. 6.

Państwa Członkowskie mogą także wymagać od producentów spełnienia wymogów niniejszego artykułu.

Artykuł 15

Zgodnie z zasadą »zanieczyszczający płaci«, koszty unieszkodliwiania odpadów ponoszą:

— posiadacz, który przekazał odpady punktowi zbierania odpadów lub przedsiębiorstwu określone w art. 9,

i/lub

— poprzedni posiadacze lub producenci produktu, z którego pochodzą odpady.

Artykuł 16

1. Co trzy lata, a począwszy od dnia 1 kwietnia 1995 r., Państwa Członkowskie przesyłają Komisji sprawozdania w sprawie środków podjętych w celu wykonania niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie to jest sporządzane w oparciu o kwestionariusz, sporządzony zgodnie z procedurą określoną w art. 18, który Komisja przesyła Państwom Członkowskim sześć miesięcy przed powyższą datą.

2. W oparciu o sprawozdania określone w ust. 1 Komisja publikuje, co trzy lata począwszy od dnia 1 kwietnia 1996 r. skonsolidowane sprawozdanie.

Artykuł 17

Zmiany niezbędne do dostosowania załączników do niniejszej dyrektywy do postępu naukowo-technicznego przyjmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

Artykuł 18

Komisję wspiera komitet składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich, pod przewodnictwem przedstawiciela Komisji.

Przedstawiciel Komisji przedkłada komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wydaje opinię na temat projektu w terminie, który przewodniczący, może określić w zależności od pilności sprawy. Opinię wydaje się

większością przewidzianą w art. 148 ust. 2 Traktatu, w przypadku decyzji, które Rada jest zobowiązana podjąć na wniosek Komisji Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach komitetu są ważne w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią komitetu.

Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek w sprawie środków, jakie powinny zostać podjęte. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli po upływie trzech miesięcy od daty przedłożenia Radzie, Rada nie podejmie decyzji, zaproponowane środki zostają przyjęte przez Komisję.

(*) Dz.U. L 109 z 26.4.1983, str. 8.

(**) Dz.U. L 84 z 31.3.1978, str. 43.”;

2) artykuły 13, 14 i 15 otrzymują oznaczenie 19, 20 i 21;

3) dodaje się załączniki w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK I

ZAŁĄCZNIK IKATEGORIE ODPADÓW

- Q1 Pozostałości z produkcji lub konsumpcji, niewyszczególnione poniżej.
- Q2 Produkty nieobjęte specyfikacją.
- Q3 Produkty, których termin przydatności do właściwego użycia minął.
- Q4 Materiały rozlane, zagubione lub, takie, które uległy innemu zdarzeniu losowemu łącznie z wszelkimi materiałami, sprzętem itp. zanieczyszczonymi wskutek zdarzeń losowych.
- Q5 Materiały zanieczyszczone lub zabrudzone w wyniku planowanych działań (np. pozostałości z czyszczenia, materiały z opakowań, pojemniki itp.).
- Q6 Części nienadające się do wykorzystania (np. usunięte baterie, zużyte katalizatory).
- Q7 Substancje, które nie spełniają już należycie swoich funkcji (np. zanieczyszczone kwasy, zanieczyszczone rozpuszczalniki, zużyte sole hartownicze).
- Q8 Pozostałości z procesów przemysłowych (np. żużle, pozostałości podestylacyjne).
- Q9 Pozostałości z procesów usuwania zanieczyszczeń (np. szlamy z płuczki, pył z filtrów workowych, zużyte filtry itp.).
- Q10 Pozostałości z obróbki skrawaniem lub wykończającej (np. wióry, zgary itp.).

- Q11 Pozostałości z wydobywania lub przetwarzania surowców (np. pozostałości górnicze, gliny z pól naftowych).
- Q12 Materiały zafalszowane lub podrobione (np. oleje zanieczyszczone PCB itp.).
- Q13 Wszelkie materiały, substancje lub produkty, których wykorzystywanie zostało prawnie zakazane.
- Q14 Produkty, dla których posiadacz nie znajduje już dalszego zastosowania (np. odpady z rolnictwa, gospodarstw domowych, odpady biurowe, z placówek handlowych, sklepów itp.).
- Q15 Zanieczyszczone materiały, substancje lub produkty powstające podczas rekultywacji gleby i ziemi.
- Q16 Wszelkie materiały, substancje lub produkty, które nie zostały uwzględnione w powyższych kategoriach.

ZAŁĄCZNIK II A

OPERACJE UNIESZKODLIWIANIA

UWAGA: Celem niniejszego załącznika jest wymienienie operacji unieszkodliwiania, tak, jak występują one w praktyce. Zgodnie z art. 4, odpady muszą być unieszkodliwiane w sposób nie stwarzający zagrożenia dla zdrowia ludzi oraz bez wykorzystania procesów lub metod mogących wyrządzić szkodę środowisku naturalnemu.

- D1 Składowanie na powierzchni ziemi lub w gruncie (np. składowiska odpadów).
- D2 Obróbka w glebie i ziemi (np. biodegradacja odpadów płynnych lub szlamów w glebie itp.).
- D3 Składowanie przez głębokie wtryskiwanie (np. wtryskiwanie ścieków do studni, słupów solnych lub naturalnie powstałych zbiorników).
- D4 Retencja powierzchniowa (np. umieszczanie odpadów płynnych lub szlamów w na poletkach osadowych i lagunach itp.).
- D5 Specjalnie skonstruowane składowiska (np. umieszczanie w zarurowanych ukrytych komorach, nakrywanych i odizolowanych wzajemnie od siebie oraz środowiska naturalnego).
- D6 Odprowadzanie do wód z wyjątkiem mórz.
- D7 Odprowadzanie do mórz łącznie ze lokowaniem na dnie morza.
- D8 Obróbka biologiczna gdzie indziej nie wymieniona w niniejszym Załączniku, w wyniku której powstają związki lub mieszaniki, które są unieszkodliwiane za pomocą dowolnej operacji określonej w niniejszym Załączniku.

- D9 Obróbka fizyczno-chemiczna, niewyszczególniona gdzie indziej w niniejszym Załączniku, w wyniku której powstają związki lub mieszanki, które są unieszkodliwiane za pomocą dowolnej operacji określonej w niniejszym Załączniku (np. parowanie, suszenie, strącanie itp.).
- D10 Termiczne przekształcanie na lądzie.
- D11 Termiczne przekształcanie na morzu.
- D12 Stałe składowanie (np. umieszczanie pojemników w kopalni itp.).
- D13 Sporządzanie mieszanki lub mieszanie przed poddaniem którejkolwiek z operacji opisanej w niniejszym Załączniku.
- D14 Przepakowywanie przed poddaniem którejkolwiek z operacji opisanej w niniejszym Załączniku.
- D15 Składowanie do czasu wykonywania dowolnej operacji opisanej w niniejszym Załączniku, z wyjątkiem tymczasowego składowania w czasie zbiórki, w miejscu gdzie odpady są wytwarzane.
- R8 Powtórna rafinacja oleju lub inne sposoby ponownego wykorzystania oleju.
- R9 Zastosowanie głównie jako paliwo lub inne środki wytwarzające energię.
- R10 Rozprowadzanie na powierzchni do celów korzyści rolniczych lub prowadzące do poprawy stanu środowiska, łącznie z kompostowaniem i innymi procesami przemiany biologicznej, z wyjątkiem odpadów wyłączonych na mocy art. 2 ust. 1 lit. b) iii)
- R11 Wykorzystanie odpadów pochodzących z którejkolwiek z operacji wymienionych w R1–R10.
- R12 Wymiana odpadów w celu poddania ich dowolnej operacji wymienionych w R1–R11.
- R13 Magazynowanie materiałów w celu poddania ich dowolnej operacji opisanej w niniejszym Załączniku, z wyjątkiem tymczasowego magazynowania w czasie zbiórki, w miejscu gdzie odpady są wytwarzane”

Artykuł 2

ZAŁĄCZNIK II B

OPERACJE MOGĄCE PROWADZIĆ DO ODZYSKU

UWAGA: Celem niniejszego Załącznika jest wymienienie operacji odzyskiwania, tak, jak występują one w praktyce. Zgodnie z art. 4, odzyskiwanie odpadów musi być realizowane bez stwarzania zagrożenia dla zdrowia ludzi oraz bez wykorzystania procesów lub metod mogących wyrządzić szkodę w środowisku naturalnym.

- R1 Regeneracja/odzyskiwanie rozpuszczalników.
- R2 Recykling/regeneracja substancji organicznych, które nie są stosowane jako rozpuszczalniki.
- R3 Recykling/regeneracja metali oraz związków metali.
- R4 Recykling/regeneracja innych materiałów nieorganicznych.
- R5 Regeneracja kwasów lub zasad.
- R6 Odzyskiwanie składników stosowanych w celu ograniczenia zanieczyszczeń.
- R7 Odzyskiwanie składników z katalizatorów.

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 kwietnia 1993 r. i niezwłocznie powiadamią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie będą zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy albo takie odniesienie będzie towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 marca 1991 r.

W imieniu Rady

A. BODRY

Przewodniczący